

Cum să privim defectele reformatorilor

Phil Johnson

Jeremy Vuolo: Voi începe cu prima întrebare. În timp ce sărbătorim 500 de ani de când Martin Luther a pironit cele 95 de teze pe ușa Catedralei din Wittenburg, cu siguranță că vorbim de bine oameni ca Luther, Calvin, Bucer, Zwingli și adevărurile pe care ei le-au proclamat și le-au stabilit. Totuși, în mod inevitabil, se ivesc conversații, de exemplu, despre scrierile antisemitice ale lui Luther, sau despre implicarea lui Calvin în moartea lui Servetus, așa că întrebarea este următoarea: Cum ar trebui să-i considerăm pe acești oameni care au fost folosiți într-un mod atât de monumental de Dumnezeu spre un mare folos, și totuși, vedem în viețile lor fie defecte izbitoare fie puncte oarbe? Cum ar trebui să îi considerăm dacă descoperim adevăruri realmente îngrijorătoare despre viețile personale sau poate chiar despre un punct de vedere doctrinar pe care l-au susținut?

Phil Johnson: Răspunsul meu la această întrebare este același răspuns pe care l-aș da dacă m-ai întreba despre lista de eroi ai credinței din Evrei 11. Citești acea listă din Evrei 11 și ea include oameni ca Samson care a fost un dezastru spiritual din multe puncte de vedere. El a fost dedicat de părinții lui la o vârstă foarte fragedă pentru a trăi ca Nazireu, ceea ce însemna că el nu își putea tunde părul, nu avea voie să se atingă de vin sau de nimic din rodul viței, și nu avea voie să se atingă de trupuri moarte. El le-a făcut pe toate acestea. A mâncat miere din hoitul unui leu și apoi s-a lăudat cu asta. A trăit o viață desfrânată. Și și-a dezonorat părinții pentru că a dorit să se căsătorească cu o filisteancă, iar ei au fost îngroziți de această idee. Deci el s-a căsătorit cu o păgână. Ceea ce l-a băgat în conflict cu socrii, așa că a trebuit să omoare o grămadă de ei. Te uiți la viața lui din perspectiva standardelor morale ale secolului 21 și spui că acest om a fost un dezastru. A fost un dezastru absolut. Și totuși, Biblia îl enumeră ca unul dintre eroii credinței.

Iar răspunsul este: noi toți avem defecte. Unii dintre noi au mai multe defecte decât alții, dar toți oamenii au defecte. Și Dumnezeu totdeauna a folosit oameni cu defecte. David a comis adulter și omor. Iar acestea sunt păcate care în mod indiscutabil l-ar descalifica pe un om de la a conduce o biserică în ziua de azi. Dacă aș ști că cineva care ar vrea să fie pastor a comis adulter și a aranjat moartea soțului concubinei lui, aș spune că sub nici o formă acel om nu ar putea fi fără reproș. Chiar dacă ulterior s-a pocăit, nu aș dori să îl văd într-un rol pastoral pentru că el nu este fără reproș. Iar aceasta este prima cerință pentru un pastor. Și

totuși, Domnul l-a păstrat ca împărat al lui Israel și el este cel din care a descins linia mesianică.

Deci, Domnul justifică păcătoșii, nu-i așa? Nu ca și cum ar arunca la gunoi dreptatea. Și nu ca și cum ar arunca la gunoi moralitatea. Fii sigur că păcatul tău are consecințe. Și așa s-a întâmplat în toate acele cazuri. Dar faptul că oamenii au defecte nu înseamnă că Dumnezeu nu îi poate folosi. Și nu înseamnă că noi nu ar trebui să îi onorăm pentru credința și pentru credințioșia lor când ei au fost credincioși.

Cred că defectele lui Calvin sunt adesea exagerate în mod grosolan. Nu el personal l-a omorât pe Servetus. El pur și simplu a spus, potrivit legilor vremii respective, că ceea ce a făcut Servetus - propovăduind erezii și răscoală și anarhie (el a fost un anarhist) - era vrednic de pedeapsa capitală, potrivit legilor civile din acea vreme. Și, de fapt, Calvin a pledat pentru o formă de execuție mai îndurătoare decât arderea pe rug. Dar consiliul orașului a spus "Nu, ci îl vom arde pe rug". Deci, Calvin cred că este adesea portretizat ca un ucigaș și ca un om setos de sânge, dar el nu a fost așa. Dacă ați cunoaște caracterul lui Calvin și i-ați citi predicile și scrierile, ați descoperi că este un om mult mai bun decât vor să admită catolicii sau arminienii.

Este adevărat că Luther a devenit antisemitic. El nu a început așa. Dar pe măsură ce timpul a trecut, el a devenit frustrat. El a crezut că odată ce Evanghelia a fost clarificată, și el a scos la suprafață doctrina justificării prin credință de sub secole întregi de tradiție romano-catolică, el a crezut că poporul evreu, când va auzi Evanghelia, va răspunde, iar când ei nu au răspuns, el a devenit frustrat și a scris niște materiale antisemitice destul de aspre. Și nu există nicio scuză pentru acest lucru. Nu putem spune: păi, nu a fost chiar așa de rău. A fost un lucru rău. Și au fost alte lucruri pe care le-a făcut Luther care au fost rele. A avut o gură rea. Acum, tot ce a spus Luther, chiar și în privat, a fost notat de studenți de-ai lui și publicat post-mortem într-o colecție numită "Discuții la masă". Și veți descoperi că cele mai scandaloase lucruri pe care le-a spus Luther se află în aceste "Discuții la masă", nu în comentariile lui sau în scrierile lui cugetate. Deci, într-un fel nu este corect față de Luther când ne gândim că anumite lucruri el le-a intenționat a fi spuse în discuții private, lucruri care poate au fost spuse chiar în glumă, lucruri pe care nu le-a scris el însuși, ci alții le-au notat - și dacă vi s-a întâmplat ca alți oameni să noteze cuvintele voastre și să le pună pe Twitter, știți că niciodată nu le pun 100% exact. Și orice spui ce sună greșit va fi exagerat de către cei care înregistrează acel lucru.

Deci, nu trebuie să îl judecăm atât de aspru pe Luther în această privință. Dar fără-ndoială, el a fost un om cu defecte.

Și unii dintre reformatori au avut defecte destul de severe și obtuze. Dar noi îi onorăm totuși pentru credința și pentru credincioșia lor, în timp ce le recunoaștem defectele și spunem că în niciun caz nu sunt de justificat.

Unul dintre teologii mei preferați din America este R.L. Dabney. A fost un teolog presbiterian. Și cred cu fermitate că el va fi amintit ca cel mai mare teolog al Americii, cu excepția faptului că s-a amestecat în Războiul Civil. A fost un presbiterian de Sud pe timpul Războiului Civil. A fost capelanul lui Stonewall Jackson. Deci a fost realmente în armată și a luptat pentru Sud în război, iar când Sudul a pierdut, el s-a amărât și niciodată nu a putut trece peste asta. Și, de asemenea, unele dintre scrierile sale târzii sunt rasiste. Pur și simplu rasiste. Așa încât atunci când editura Banner of Truth i-a publicat colecția de scrieri, de eseuri și alte lucruri de felul ăsta - care se numește "Discuții" - este setul meu preferat de cărți dintre toate cărțile de pe raftul meu. Este setul pe care aș dori cel mai puțin să îl pierd pentru că conține niște materiale strălucite. A fost inițial în 4 volume. Iar când Banner of Truth l-a luat și l-a publicat, l-au făcut în 3 volume, pentru că era atâtă material rasist la final încât a trebuit să îl scoată. Așa că au scos jumătate din volumul 3 și mare parte din volumul 4 și au pus totul în 3 volume. Și mă uit la Dabney și mă gândesc, ce păcat! Desigur, el a fost un produs al vremii lui. Și ce păcat că el nu a putut să se ridice deasupra acestor lucruri și să vadă dincolo de ele pentru că el a înțeles doctrina și a iubit Scripturile și l-a iubit pe Hristos, și sunt sigur că nivelul lui de maturitate spirituală l-a depășit cu mult pe al meu. Deci, nu mă simt bine nici măcar să îl critic, dar trebuie să faci un pas înapoi și să te uiți și să spui că el, ca toți acei reformatori, a fost un om cu defecte.

Și uneori defectele noastre rămân mai mult timp și uneori chiar umbresc calitățile noastre bune. Sincer, una din temerile mele este că datorită faptului că postez o grămadă de lucruri pe Internet, și de-a lungul anilor, unele lucruri pe care le-am scris pe Internet i-au mâniat pe unii oameni, sper că generațiile următoare nu vor privi în urmă și vor spune că ceea ce iese în evidență cu privire la mine este că am fost un om sarcastic și rău de gură. Recunosc că și eu am defecte, ca și acei oameni. Și este o rușine când defectele noastre umbresc lucrurile noastre bune.

Dar nu cred că lucrurile stau așa cu privire la reformatori. Cred că beneficiile lucrării lor realmente eclipsează defectele lor. Defectele sunt de netăgăduit. Dar doar pentru că realizezi că un om a avut un defect serios de caracter nu este

neapărat un motiv pentru a anula moștenirea lui în totalitate, dacă el este un om pe care Dumnezeu l-a folosit într-un mod măreț. Și avem o grămadă de astfel de exemple biblice. Samson este unul pe care l-am amintit. David este un altul. Au fost și alții care au comis păcate odioase și totuși, Scriptura îi laudă pentru credința lor.